

**Propunerile Guvernului român
pentru trimiterea unei misiuni militare germane pe baza convorbirilor,
care au avut loc la 15–17 septembrie între generalul Antonescu,
Conducătorul Statului român și generalul von Tippelskirch, din partea
Comandamentului Suprem german**

I. Generalul von Tippelskirch s-a prezentat la 15 septembrie din partea Comandamentului german, domnului general Antonescu, cu rugămintea de a i se preciza intențiile Comandamentului român asupra Misiunii Militare Germane și în special asupra unităților de instrucție și asupra ofițerilor instructori necesari la școli și centre de instrucție.

II. După ce generalul von Tippelskirch a luat cunoștință de situația armatei române și a făcut sugestiile sale, pe baza schimbului de vederi și a conferințelor de la 15 și 16 septembrie, Comandamentul român formulează propunerile de mai jos:

A. **Scopul Misiunii Militare Germane** este să colaboreze cu Comandamentul român la reorganizarea, dotarea și instrucția armatei române pe baza experienței făcute de armata germană în campaniile din Polonia și Franța:

Pentru acest scop, Comandamentul german va trimite în România o misiune militară, cu specialiștii necesari, unitățile destinate a arăta întrebuințarea tehnico-tactică a mijloacelor moderne în luptă (după cum se arată mai jos la capitolul B).

Guvernul român dorește ca, după terminarea instrucției, armamentul modern al acestor unități să rămână armatei române. În care caz acest armament va fi plătit de România. Dacă se convine asupra acestui lucru, atunci predarea armamentului modern către armata română se va face de îndată ce ofițerii și trupa românească vor fi terminat instruirea. Odată cu aceasta, personalul civil devine disponibil.

Timpul necesar pentru instruirea ofițerilor și a trupei române ca și întrebuințarea unităților germane în caz de atac străin asupra României, se vor stabili printr-o înțelegere specială.

B. Compunere și funcționare:

1. Misiunea militară va funcționa în legătură cu Marele Stat Major român și va dispune de ofițerii specialiști necesari.

2. Trupele care vor constitui și unități de instrucție la centrele de instrucție sunt următoarele:

a) Aviația de luptă: 6–8 escadrile bombardament, 10–12 escadrile vânătoare, 6 escadrile asalt, dotate complet cu material similar celui deja primit din Germania în ultimul timp și cu muniție;

b) Apărarea antiaeriană: 24 baterii de 75–88 mm, 20 baterii de 37–40 mm, 30 baterii mitraliere de 13–20 mm, 6 baterii proiectoare, toate complet dotate și cu muniția necesară.

Aceste unități reprezintă jumătate din efectivul necesar pentru a apăra regiunea petrolieră și principalele centre pe comunicațiile între România și Germania. În plus, va trebui asigurată apărarea bazelor aeriene ocupate de aviația de mai sus.

c) Mari unități motorizate și mecanizate: o divizie motomecanizată (Panzerdivision) complet dotată.

C. Centrele de instrucție:

Unitățile de instrucție necesare centrelor de instrucție vor fi luate din unitățile arătate la capitolul B și se vor completa cu unitățile speciale, care ar mai fi necesare.

1. Aviație, (instruirea personalului)

a) Avioane militare: vânătoare, 2 escadrile cu rezervele lor, bombardament, 2 escadrile cu rezervele lor, informații, o escadrilă cu rezerva ei.

b) Avioane școală faza a 2-a (transformare): 80 avioane Arado 96, 70 avioane Arado 96 B, 30 Focke-Wulf, tipul de trecere pentru material modern.

c) Materialul și personalul instructor necesar formării a 500 parașutiști. De asemenea, echipamentul și armamentul pentru formarea unui batalion de parașutiști.

d) Materialul demonstrativ și instrucție practică la pământ și anume organizarea a: trei săli instrucție bombardament, trei săli instrucție vânătoare, trei săli instrucție informație asalt.

2. A.C.A.: două baterii 75–88 mm, trei baterii 37–40 mm, o baterie mitraliere grele 20 mm.

3. Centrul de Instrucție Motomecanizat.

Unități detașate din divizia cuirasată: un batalion care luptă (mijlocii și grele), un batalion purtat, un grup recunoaștere, un batalion motocicliști (sau o companie), o baterie motorizată, o companie pionieri-pontonieri, o companie transmisiuni, ateliere mobile de întreținere și reparații (Matra Werke).

4. Centrele de instrucție ale armelor (infanterie, cavalerie, artilerie, geniu) cu unitățile și mijloacele arătate în anexa nr. 1*.

În plus, ofițerii necesari pentru stabilirea planului de învățământ și organizarea cursurilor.

D. Întreținerea, cazarea și sosirea unităților. Începerea funcționării centrelor de instrucție:

* Anexele nu se publică.

1. Întreținerea misiunii militare și a unităților va fi în sarcina statului român și va fi stabilită de comun acord între guverne.

2. Staționarea în spațiul Sibiu – Râmnicu Vâlcea – București – Buzău – Ploiești – Brașov.

3. Pentru toate detaliile în legătură cu sosirea și instalarea unităților și funcționarea centrelor, un delegat al comandamentului german va veni la București pentru a stabili cele necesare cu Marele Stat Major român.

4. Între timp Marele Stat Major român va face pregătirile intelectuale și materiale necesare, în așa fel ca sosirea unităților să poată începe în următoarele condiții:

a) După circa 3 săptămâni să înceapă sosirea unităților de instrucție arătate la capitolul C;

b) În același timp să se instaleze mijloacele de apărare antiaeriană (artilerie și aviație) necesare siguranței aeriene arătate la capitolul B;

c) Ulterior să fie aduse restul unităților arătate la capitolul B.

5. Pentru a ne apropia în cel mai scurt timp doctrina de luptă a armatei germane și învățămintele trase din ultimul război (Polonia, Franța) se vor lua în paralel următoarele măsuri: un număr de 3–4 ofițeri de stat major din armata germană vor fi detașați pe lângă Școala Superioară de Război, în scopul de a colabora cu profesorii școlii pentru difuzarea principiilor și procedeelor de luptă ale armatei germane și funcționarea statelor majore la armata terestră și cea aeriană; un număr de ofițeri români tineri, vor fi trimiși la stagii în centrele de instrucție, cursurile speciale și unitățile armatei germane, pentru:

a) A fi pregătiți și desăvârșiți în spiritul de doctrină și instrucție a armatei germane.

b) A realiza încrederea și legătura sufletească între cele două armate.

E. Colaborarea în caz de război:

Colaborarea în caz de război se va stabili din timp, direct între cele două țări.

F. Se anexează:

a) Tabele cu lipsurile armamentului și materialelor de război trimise de Germania României în 1939–1940, cu rugămintea de a se lua măsuri de completare.

b) Tabele cu armamentul și materialele de război necesare pentru dotarea armatei române reorganizată cu mijloace moderne de luptă, rugând să ni se precizeze posibilitățile și condițiile de livrare.

Conducătorul Statului român,
Președintele Consiliului de Miniștri,
General ANTONESCU

A.M.R., fond M.St.M., Secția a 7-a Legături cu Armatele Aliate, dosar 21, filele 2 – 7.

Raport privind convorbirile de la București din 15–17 septembrie 1940

I

La dorința guvernului de a trimite o misiune militară germană, am primit însărcinarea să întocmesc o documentație completă în legătură cu armata de uscat și aviația militară, inclusiv apărarea antiaeriană, stabilind estimativ necesarul în: trupe de instrucție, ofițeri pentru instrucție și pentru reorganizarea armatei și ofițeri specialiști pe arme.

II

În urma convorbirilor, generalul Antonescu mi-a prezentat propunerile sale, care sunt cuprinse în documentul anexat.

III

Pentru clarificarea acestor propuneri, este necesar a se raporta despre desfășurarea convorbirilor.

Generalul Antonescu a condus, cu o mică excepție, el însuși discuțiile.

Am certitudinea că generalul Antonescu pune mare preț pe faptul de a avea cât mai curând trupele germane în țară. El consideră că un atac rusesc poate avea loc oricând și nu se simte în siguranță nici din partea ungară. Mi-a spus la despărțire: „Dați-mi numai două luni liniștite pentru reorganizarea internă a țării și apoi vă voi putea garanta pentru România”.

Este de părere că poate să aibă siguranță numai dacă devine practic evidentă garantarea germană a frontierelor române prin prezența trupelor germane. Pune mare preț pe trupele rapide, motorizate, pe aviație și pe apărarea antiaeriană (...). Dorește ca în cel mai scurt timp să doteze armata cu astfel de formațiuni (zona petrolieră se află într-o stare bună în ciuda sabotajelor, dar împotriva atacurilor aeriene este insuficient protejată).

Antonescu speră, de asemenea, să obțină aparatură germană pentru dotarea unităților române. Intenția sa era ca, după o scurtă perioadă de instruire tactică și tehnică, plină de succes, a armatei române, să poată prelua materialul unităților germane dislocate în România. Nu i-am lăsat din acest punct de vedere nici un dubiu, precizându-i că nu sunt abilitat să-i dau astfel de asigurări și subliniind că realizarea în perspectivă a acestui deziderat ar depinde, după părerea mea, de situația războiului și de capacitatea de producție germană. Cu toate acestea a insistat să rețin dorința sa, în proiectul de propuneri, în această formă. El vrea să folosească această formulă cel puțin pentru a realiza, în cel mai simplu mod, prezența trupelor germane ca factor de echilibru față de cele trei state* și, de asemenea față de situația din propria-i țară. În tot cazul, asigurarea în privința predării de mai târziu a armamentului german (din dotarea trupelor de instrucție–n.t.) nu este premisa esențială a trimiterii misiunii militare. De primă importanță pentru Antonescu este ca aceste trupe să-și facă apariția; și-n plan secundar se iscă și speranța că, în aceste circumstanțe, se vor obține și arme noi pentru armata sa.

Când s-a vorbit despre punctul său de vedere în legătură cu efectivul maxim destinat dislocării în România, Antonescu nu a făcut o deosebire tocmai rezonabilă între

* U.R.S.S., Ungaria, Bulgaria (-n.t.)

existentă, deocamdată, garantare a frontierelor și o formulă de alianță militară. În primul rând apreciază, din considerente de politică externă, că nu ar putea depăși o limită de efective fără a avea considerabile dificultăți pe plan extern. Această limită maximă de efective a precizat-o și-n oferta sa. În cazul unei alianțe militare este de părere că se poate accepta, teoretic, un număr nelimitat de efective. Probabil că el înțelege prin alianță militară o și mai accentuată poziție a Germaniei pentru asigurarea României împotriva unei agresiuni. Am evitat o discuție pe această temă. Este foarte interesat de fundamentarea unei forțe militare reale, eficiente. El are deja planuri concrete în acest sens, ele conturează aspirația lui către o diminuare și îmbunătățire structurală a armatei. Îi este clar că, deocamdată, armata este o dimensiune, de la un anumit punct, artificială în care nici o unitate nu are toată dotarea prevăzută în tabelele de înzestrare. Conceperea aprovizionării acestei armate supradimensionate pare a da rezultate catastrofale.

Generalul Antonescu consideră necesar să-și concentreze eforturile de dotare a armatei sale de la frontiera estică (...). El ezită totuși în hotărârea sa asupra dimensiunii demobilizării. Pentru partea vestică a țării ea a fost, după câte se afirmă, ordonată. Pentru partea estică intenționase o reducere a efectivelor cu 30%, dar a revenit asupra acestei decizii după ce a primit noi informații despre măsurile amenințătoare ce se conturează la noua graniță cu Rusia. Acestea se referă la permanentele violări de frontieră comise de ruși care aruncă vina apoi pe români, la concentrarea de materiale de traversare în diferite locuri de pe malul estic al Prutului, precum și la amenajarea de nenumărate aerodromuri în sudul Basarabiei.

I-am spus că nu pot considera aceste lucruri ca pe simptomele unei acute amenințări și i-am arătat că garantarea germană pentru România va crea o situație absolut nouă la toate frontierele ei. Am impresia că, mai întâi, el trebuie să ajungă la această convingere interioară. În tot cazul și-a exprimat intenția de a ordona în regiunea estică a țării o demobilizare de până la 40% a efectivului, dacă se va convinge că-și va putea lua această responsabilitate în fața țării sale.

IV

Alte impresii.

Generalul Antonescu face impresia unui om cu o voință puternică. Își abordează misiunea pe care și-a propus-o, cu o energie de fier. Se bucură de o înaltă apreciere în țara sa datorită respingerii permanente, fără compromisuri, a actualului rege și a cercului acestuia, și mai ales datorită eforturilor sale puternic orientate în direcția lichidării fenomenelor de corupție din guvern. El procedează cu o severitate lipsită de orice menajamente. Despre capacitatea sa de om de stat, în contextul prefacerii vieții politice, nu se pot face încă aprecieri.

În țară domină o absolută liniște. Mișcarea legionară este, cel puțin pentru viitorul imediat, limitată. Nu se întrevide încă faptul că această mișcare ar putea deveni forța conducătoare a statului. După părerea generală, prin voința și capacitatea sa spirituală, Antonescu este departe de a fi surclasat de către conducătorul legiunii, Horia Sima.

Personal, generalul Antonescu mi-a trezit simpatia, făcându-mi impresia unui om deschis.

General–locotenent von Tippelskirch

BA – MA, RH 2/2954/ fișa 3, K.1.